

1281 1. Beh. af Forsl. t. Finanslov f. Finansaaeret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 1282

disse Reformere, og jeg vil derfor henlede Opmærksomheden paa, om det ikke var klogere, istedetfor at det nu maatte blive Tilfældet om en kort Tid, at vi indvikle os i meget heftige Partikampe, ad anden Veie at lempe sig efter Forholdene, og for at sige min Mening rent ud, vil jeg spørge, er det uberegtiget fra Fremfrittpartiets og fra Demokratiet's Standpunkt at forlange sig repræsenteret i Regjeringen. Det er min fulde Overbevisning, at efter den almindelige Valgret, som vi have i Genhold til vor Grundlov, vil Demokratiet vedblive at arbejde sig op, indtil der indrømmes det Plads i Regjeringen. Det er heller ikke Noget, som er eneftaaende, det er netop Noget, som er Tilfældet i de øvrige Lande i Europa, hvor der er en konstitutionel Jorfatning. Det maa de stridende Partier for at faae Tingene til at gaa lempe sig paa den Maade, at de forskjellige Anskuelser, de større politiske Partier, blive virkelig repræsenterede, og til at være virkelig repræsenterede hører, at de skulle have deres Repræsentant i selve Regjeringen. Jeg veed nu ikke, om jeg skulde møde den Indvending, at det er Hans Majestæt Kongen, der udnævner Ministrene. Jeg haaber, at jeg ikke skal møde denne Indvending, men jeg vil da paa Forhaand sige, at Hans Majestæt Kongen ifølge sin grundlovmæssige Stilling uden Tvivl vil tage Hensyn til de store politiske Strømninger, som ere tilstede mellem Hans Majestæt Kongens Undersaatter, som virkelig konstitutionel Regent, og saa er det min fulde Overbevisning, at naar Demokratiet med Forstand og Forsigtighed forfølger sit Maal, vil det opnaa, hvad det stræber efter (Hør!). Ja, det finder Medhold, men lad os faae det at se i Gjerningen istedetfor at føre Kampen fra Valgtribunerne. Lad os saa se, om ikke det, jeg udtaler, var bedre og forstandigere, og om det ikke snarere skulde hjælpe. Jeg har ikke indladt mig paa at omtale de Stridspunkter, der ere imellem Regjeringen og Folkethinget, og som findes paa det foreliggende Lovforslag. Jeg kalder det Mellemaerende, som findes paa denne Finanslov, et underordnet Spørgsmaal. Det er ikke det, det dreier sig om. Det er noget Andet, noget meget Større, det dreier sig om, end om der skal bevilges til et Pantserflib, eller om Kommunitetet skal bidrage nogle Tusinde Rigsdaler til Universitetet. Det er det hele vor politiske Stilling, det dreier sig om. Naar de forskjellige Fagministre, enten de nuværende eller deres Forgængere, ikke have kunnet gennemføre Reformere, som de ere overbeviste om, at Landet trænger til, mener jeg, at deri ligger der et Bevis for, at de rette

Mænd ikke ere tilstede. Det er ingen Bebreidelse mod Nogen. Enhver, der vil udføre en stor Handling, maa underkaste sig selv Kritik; det maa vi i det Mindre, og det skal en Mand i det Større, og er det et Maal, der skal naaes, og en Reform, der skal gennemføres af Hensyn til Fædrelandet, er det ikke forsvarligt, at denne Reform bliver liggende Aar efter andet, og at man ikke lader Andre komme til, som muligvis kunde føre Reformen igennem. En af de meget nødvendige Reformere er efter min Anskuelse en Reform i vort Skattevesen, i vor Lovgivning. Den ærede Finansminister har jo undladt at fremlægge dette meget vigtige Lovforslag. Den ærede Kultusminister har gjort Forsøg paa at faae Præstelønningssloven gennemført, en gammel Bekjendt, snart i 20 Aar. Men kan nu Nogen egentlig gjøre sig fortrolig med, at der var en stor Overbevisning hos den ærede Minister om, at denne Lov burde føres igennem, naar den ærede Minister lod sig afkræfte, fordi Folkethinget har ført sit gamle bekjendte Forslag frem istedetfor Ministerens. Det er muligt, at den ærede Minister var nærmere ved at faae denne Lov gennemført, end han tror. Det havde jo dog ialtfald været et Forsøg værd, og for dette Things Bedkommende havde det ikke kostet den mindste Anstrengelse; det havde endog saa været gavnligt, om vi havde haft en lille Smule Mere at bestkæftige os med. Den ærede Marineminister forlangte ifjor den Bevilling til et Pantserflib, som nu er gjentagen iaar. Den ærede Minister talte ifjor i Folkethinget med en Overbevisningens Stykke, som maatte agtes og æres, og som gik ud paa, at det var en Nødvendighed for Fædrelandet at faae dette Pantserflib, men hvad gjorde den ærede Minister i Landsthinget? En eller to Dage efter, at han i Folkethinget havde udvillet, hvor nødvendigt det var, kom Ministeren ifjor i Landsthinget til den Overbevisning, at det ikke havde saa forstrækelig Hast. Nu maa den ærede Minister ikke tage det saa fortrydelig op, at, naar han ifjor i Folkethinget talte for, at det var en Nødvendighed, og lod denne Paastand falde i Landsthinget, kan der godt være en Mening tilstede om, at maatte den ærede Minister heller ikke endnu anser Pantserflibet for saa fuldt uundværligt. Smidtertid haaber jeg, at det vil være et af de Punkter, der kunne udføres. Der er megen Sandsynlighed, efter den Stilling, der er for nuværende Tid for, at Forsvarsudvalget vil faae flere Talsmænd i det andet Thing, end det har haft tidligere. Det er de, saa Ord, jeg har bedet Thinget om at udfylde, at jeg har